

Sygn. I C 868/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR del. Joanna Krzyżanowska
-----------------	------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2021 r. w Słupsku, po zamknięciu rozprawy, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. O. (1)

przeciwko M. K.

o ochronę dóbr osobistych

1. uchyła wyrok zaoczny wydany w dniu 19 października 2020 r. w sprawie I C 868/20 w całości i powództwo oddała;
2. zasądza od powoda A. O. (1) na rzecz pozwanego M. K. 2020 zł (dwa tysiące dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt I C 868/20

UZASADNIENIE

Powód A. O. (1) w pozwie wniesionym przeciwko M. K. domagał się ochrony dóbr osobistych żądając nakazania pozwanemu przesłania listem poleconym na adres powoda pisemnych przeprosin o treści wskazanej w pozwie jak również zasądzenia od pozwanego na rzecz Towarzystwa (...) w S. 4000 zł. Domagał się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Na uzasadnienie powód podał, że pozwany rozpowszechniając w dniu 8 czerwca 2015 r. podczas przesłuchania w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym nieprawdziwych informacji jakoby powód nie rozliczył się ze Spółką (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w P., podrabiał dokumenty oraz że od wielu osób, w tym od M. K. wyłudził pieniądze naruszył dobre imię i wizerunek powoda.

Wyrokiem zaocznym z 19 października 2021 r. Sąd Okręgowy w Słupsku uwzględnił powództwo i orzekł o kosztach procesu.

Pozwany w sprzeciwie od powyższego wyroku wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Na uzasadnienie podał, że treść złożonych przez niego zeznań w charakterze świadka w postępowaniu przygotowawczym w dniu 8 czerwca 2015 r. nie tylko miała oparcie w faktach, ale również ich wyrażenie było konieczne zatem pozwany nie naruszył dóbr osobistych powoda. Nadto jego działania nie miały charakteru bezprawnego, albowiem zeznania składał przed organem ścigania na podstawie art. 177 kpk. Niezależnie od powyższej argumentacji pozwany

podniósł zarzut przedawnienia w zakresie zgłoszonego roszczenia majątkowego, wskazując, że roszczenia z art. 448 kc przedawniają się z upływem trzech lat.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

A. O. (1) był Prezesem Zarządu Spółki (...) spółka z o.o. z siedzibą w P., której współnikiem i członkiem Zarządu był m.in. M. K.. Pomiędzy A. O. (1) a pozostałymi członkami zarządu oraz współnikami spółki zarysował się konflikt na tle m.in. konkurencyjnej działalności A. O. (1) w innych podmiotach oraz podejmowanych przez niego działań w Spółce, co doprowadziło do odwołania A. O. (1) z pełnienia Funkcji Prezesa Zarządu uchwałą (...) z dnia 30 stycznia 2013 r.

bezsporne

W okresie gdy A. O. (1) zasiadał jeszcze w zarządzie spółki, pomimo obowiązującej w spółce dwuosobowej reprezentacji, umowa podpisana z księgowym przez obu członków zarządu – J. D. i A. O. (1) została w toku postępowania wymieniona na umowę podpisaną tylko przez A. O. (1). Umowa ta miała zmienioną treść.

(bezsporne, nadto zeznania J. D. - k. 132-133v, zeznania A. O. (1) – k. 133v – 134v)

A. O. (1) działając jednoosobowo w imieniu (...) sp. z o. o. wystawił w dniu 07.05.2010 r. fakturę na 25.759,92 zł dla M. K. pomimo że kwota ta była nienależna. Ostatecznie A. O. (1) zrezygnował z dochodzenia tej należności.

(bezsporne, nadto dowód: faktura – k. 106, zeznania M. K. – k. 134v – 135v)

Już w 2010 r. M. K. postulował zlecenie specjalistycznej firmie rozliczeń spółek (...) sp z o. o. w P. i B. – (...) sp z o. o. w P. z uwagi na niejasności w wydatkach oraz podejmowaną przez A. O. (1) działalność konkurencyjną.

(dowód: pismo M. K. z dnia 17.05.2010 r. – k. 108)

Podejmowane przez A. O. (1) działania na szkodę Spółki były przedmiotem uchwał podejmowanych przez Zgromadzenie Wspólników (...) spółki z o.o. w P.. W uchwałach wspólnicy zaznaczali, że brak jest pełnych rozliczeń pomiędzy spółką a członkami zarządu (uchwała z dnia 16.08.2013 r.), nie udzielono absolutorium A. O. (1) (uchwała z dnia 30.08.2013 r.) postanowiono, że wszelkie rozliczenia pomiędzy spółką a członkiem zarządu bez podpisu drugiego członka zarządu są bezwzględnie nieważne (uchwała z dnia 19.09.2013 r.)

(dowód: uchwały (...), (...) – k. 103 – 105)

W dniu 19 września 2013 r. sporządzone zostało opracowanie pt. „Informacja zarządu spółki z o.o. B. - (...) z siedzibą w P. wskazująca na działania Pana A. O. (2) na szkodę spółki z o.o. (...) i spółki z o.o. (...) oraz podmiotów z nimi powiązanych i współpracującymi”. Raport dotyczył działalności konkurencyjnej, nieprawidłowości w rozliczeniach i w dokumentach sporządzanych przez A. O. (1).

(dowód: informacja Zarządu Spółki (...) k. 88-102, zeznania świadka J. D. k. 132-133v.)

A. O. (1) 19 września 2013 r. sporządził oświadczenie o potrąceniu jego należności z należnościami (...) sp. z o. o. i przedłożył je wspólnikom i członkom zarządu jako załącznik do protokołu zgromadzenia wspólników. Wspólnicy na zgromadzeniu oświadczyli, że nie mogą uznać żądań powoda. Podpisali jednak protokół i załącznik, co uznali za przyjęcie do wiadomości stanowiska A. O. (1).

(dowód: zeznania świadka J. D. – k. 132 – 133v, zeznania M. K. – k. 134v – 135v, częściowo zeznania A. O. (1) – k. 133v – 134v)

Na podstawie podpisanego załącznika do protokołu w postaci oświadczenia o potrąceniu A. O. (1) uzyskał nakaz zapłaty przeciwko spółce (...) sp z o. o.

(bezsporne)

Pismem z dnia 12 lutego 2014 roku J. D. pełniący wówczas funkcję Prezesa Zarządu (...) spółki z o.o. z siedzibą w P. skierowanym do Prokuratury Rejonowej G. w G. dokonał zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z art. 272 k.k. w zw. z art 286 § 1 kk m.in. przez A. O. (1) wskazując na podstępne wyłudzenie od Sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku M. M. poświadczenia nieprawdy w nakazie zapłaty wydanym w dniu 7 stycznia 2014 r. , sygn. IX (...) przez wskazanie, że Zarząd Spółki z o.o. B. - (...) z siedzibą w P. uznał dług wobec A. O. (1) w kwocie 1.461.640,00, oświadczeniem z dnia 23 września 2013 r. przedkładając w tym celu ksero oświadczenia o potrąceniu należności z dnia 19 września 2013 r., a które jedynie podpisami do wiadomości przyjęli pozostali wspólnicy oraz Przewodniczący Zgromadzenia Wspólników spółki.

(dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa k. 45-54)

Postanowieniem z 8 maja 2014 r. umorzono prowadzone w wyniku zgłoszonego zawiadomienia dochodzenie.

bezsporne

Postanowieniem z 5 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku uchylił powyższe postanowienie w zakresie w jakim dotyczy ono czynu z art. 286 § 1 kk tj. usiłowania doprowadzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. w okresie od 30 grudnia 2013 r. do 11 kwietnia 2014 r. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez skierowanie pozwu o zapłatę i egzekwowanie uzyskanego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. (...) w celu wyłudzenia nienależnego wynagrodzenia przez A. O. (1). W uzasadnieniu postanowienia Sąd odwołując się do zebranego materiału dowodowego w szczególności, treści protokołu zgromadzenia wspólników spółki (...) sp. z o.o. wskazał, że zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przestępstwa oszustwa przez A. O. (1). Jak wynika bowiem z powyższego protokołu A. O. (1) w momencie składania powództw miał świadomość tego, że władze spółki nie dokonały uznania długu w postaci zaległego wynagrodzenia należnego mu na mocy umowy ze spółką.

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego Gdańsk Południe w Gdańsku z 5 maja 2015 r., sygn. (...) k. 74-80)

W dniu 8 czerwca 2015 r. M. K. składał zeznania w charakterze świadka na Komisariacie Policji w U. w sprawie toczącej w wyniku złożonego przez J. D. pełniącego wówczas funkcję Prezesa Zarządu spółki z o.o. B. - (...) w P. zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia m.in. przez A. O. (1) przestępstwa oszustwa. M. K. w toku przesłuchania zeznał: „jestem vice prezesem w Spółce (...) Sp. z o.o. W dniu 23 września 2013 r. brałem udział w zgromadzeniu wspólników Spółki. Do końca grudnia 2012 r. prezesem Spółki B. - (...) był A. O. (1) oraz do dnia 4 marca 2013 r był prezesem Spółki (...). Od czasu jak O. wygasł KRS przejąłem jego obowiązki. Na tym zgromadzeniu w dniu 23 września 2013 r. był obecny A. O. (1), który na zgromadzeniu przedłożył oświadczenie o potrąceniu należności. To oświadczenie O. przedłożył członkom zarządu oraz udziałowcom. To oświadczenie nie zostało zatwierdzone jedynie zostało nam przedłożone informacyjnie. Ja oraz inne osoby, które brały udział w zgromadzeniu złożyliśmy podpisy, że się z tym oświadczeniem zapoznaliśmy. Ten dług jaki został przedstawiony w tym oświadczeniu nie został on zatwierdzony. Tak więc zarząd oraz udziałowcy B. - (...) nie zaakceptowali tego długu. Tak więc A. O. (1) do chwili obecnej nie rozliczył się z firmą, podrabia dokumenty w postaci faktur. Obecnie trwa sprawa w Sądzie w Gdańsku. Mogę jeszcze zeznać, iż A. O. (1) jest osobą negatywną, ode mnie oraz od wielu osób wyłudził pieniądze”.

(bezsporne, nadto dowód: kserokopia protokołu przesłuchania świadka k. 140-141)

Na czerwiec 2015 r. A. O. (1) nie był rozliczony ze spółką (...) sp. z o. o. Nastąpiło to na skutek ugody w 2019 lub 2020 r.

(bezsporne, nadto: zeznania A. O. (1) – k. 133v – 134v)

Postępowanie toczące się w wyniku zgłoszonych przez Spółkę (...) zarzutów od nakazu zapłaty wydanego w sprawie IX (...) zostało umorzone.

(dowód: zeznania świadka J. D. k. 132-133v. , przesłuchanie powoda A. O. (1) k.133-134v)

Sprawa tocząca się przeciwko A. O. (1), a dotycząca doprowadzenia (...) sp. z o.o. z siedzibą w P., w okresie od 20 grudnia 2013 r. do 11 kwietnia 2014 r. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci nienależnego wynagrodzenia w wysokości 1.461.640 zł poprzez skierowanie pozwu o zapłatę i egzekwowanie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie o sygn. akt (...) i działanie w ten sposób na szkodę (...) sp. z o.o. i działanie w ten sposób na szkodę B. - (...) sp. z.o. zakończyła się wydaniem prawomocnego wyroku uniewinniającego.

(dowód: wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku z 10 lipca 2019 r. (...) k. 155, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 27 maja 2021 r., sygn. (...) k. 156)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód kierując swoje roszczenia przeciwko pozwanemu, domagając ochrony majątkowej i niemajątkowej dóbr osobistych upatrywał naruszenia dóbr osobistych w działaniu pozwanego, polegającym na sformułowaniu przez niego w czasie składania zeznań 8 czerwca 2015 r. Na Komisariacie Policji w U. twierdzeń że powód:

- pełniąc funkcję członka zarządu B. - (...) z odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie rozliczył się z B. - (...) z o.o.;
- podrabia dokumenty
- od wielu osób, w tym od M. K. wyłudził pieniądze. W ocenie powoda twierdzenia te naruszyły dobre imię powoda i wizerunek.

Przepis art. 23 kc zawiera otwarty katalog dóbr osobistych, jednym z tych dóbr jest niewątpliwie dobre imię i wizerunek.

Według art. 24 § 1 kc, ten czyje dobro zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia ich skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Dodatkowo na zasadach przewidzianych w art. 445 kc i 448 kc osoba, której dobra osobiste zostały naruszone, może żądać również zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Zauważenia również wymaga, że z art. 24 § 1 kc jednoznacznie wynika, że pomimo naruszenia dóbr osobistych sprawca naruszenia nie ponosi odpowiedzialności w nim przewidzianej, jeżeli jego działanie nie jest bezprawne tj. jest działaniem w ramach porządku prawnego, stanowi wykonywanie prawa podmiotowego. Bezprawność wyłącza też zgoda pokrzywdzonego jak i działanie w obronie uzasadnionego interesu.

Z konstrukcji przepisu art. 24 kc i ogólnej reguły ciężaru dowodu określonej w art. 6 kc wynika, że w procesie o ochronę dóbr osobistych na powodzie spoczywa ciężar dowodu, że pozwany naruszył jego dobra osobiste, zaś pozwany dążąc do uchylenia się od odpowiedzialności cywilnej z powodu naruszenia dobra osobistego powoda powinien wykazać brak bezprawności swego działania.

Pomiędzy stronami nie było sporne samo złożenie zeznań przez pozwanego ani ich treść. Sporna była natomiast ich ocena – powód argumentował, że naruszyły one jego dobra osobiste, a pozwany twierdził, że do takiego naruszenia nie doszło.

W pierwszej kolejności należało ocenić zarzut przedawnienia jako najdalej idący. Pozwany powołał się w tym względzie na art. 448 kc , z którego wywiódł, że część roszczeń powoda – żądanie zasądzenia na wskazany cel społeczny –

przedawnia się z upływem trzech lat. W myśl art. 442¹ § 1 kc roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia w którym poszkodowany dowiedział się, albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Powód wskazał, że o treści złożonych przez pozwanego zeznań dowiedział się w 2019 r. Okoliczności tej pozwany w żaden sposób nie podważył, w szczególności nie wykazał by powód przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie wcześniej. Zważywszy, że pozew w niniejszej sprawie złożono w lipcu 2020 r., nie sposób uznać że upłynął termin przedawnienia.

Analiza zgromadzonych dowodów w pierwszej kolejności powinna prowadzić do ustalenia czy na skutek zeznań pozwanego doszło w ogóle do naruszenia dóbr osobistych powoda. Na podkreślenie zasługuje fakt, że naruszenia dóbr powód upatrywał w złożonych przez pozwanego zeznaniach przed organami ścigania. Złożenie zeznań w postępowaniu przygotowawczym jest natomiast obowiązkiem każdego obywatela, za którego niewykonanie grożą sankcje. Mając też na uwadze cel prowadzenia tego postępowania należy uznać, że świadek ma obowiązek odpowiadania na pytania zgodnie ze swoją najlepszą wiedzą nic nie zatajając. Nie istnieje także wymóg, by świadek dysponował dowodami na każdą okoliczność, której dotyczy zeznanie. Potwierdzenie lub zaprzeczenie istotnym okolicznościom następuje bowiem w procesie orzekania, po całościowej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Uniewinnienie oskarżonego nie prowadzi więc automatycznie do uznania że wszyscy świadkowie oskarżenia naruszyli jego dobra osobiste. Nie stawia się też automatycznie takim świadkom zarzutu fałszywych zeznań. Wyjaśnienia i zeznania złożone w ramach policyjnego rozpytania czy w postępowaniu przygotowawczym w procesie cywilnym lub karnym mogą być kwalifikowane jako naruszające dobra osobiste tylko wówczas, gdy zostały złożone ze świadomością, że nie są zgodne z prawdą (vide: wyrok SA w Katowicach z dnia 31.01.2017 r. w sprawie(...)).

Nie sposób w okolicznościach niniejszej sprawy zarzucić pozwanemu, że przytoczone przez powoda zdania były subiektywnie nieprawdziwe.

Określenie, że A. O. (1) „nie rozliczył się ze spółką (...) sp. z o. o.” znajduje oparcie w dążeniach sygnalizowanych przez pozwanego już od 2010 r. Z sformułowanych przez niego pism wynika, że żądał by rozliczenia spółki dokonała uprawniona firma finansowo – księgowo. Pozwany znał również treść (...) zarządu spółki” gdzie wskazane zostały nieprawidłowości dotyczące rozliczeń. Wreszcie – sam A. O. (1) przedkładając na zgromadzeniu oświadczenie o potrąceniu dał do zrozumienia, że istnieją jakieś należności które powinna mu wypłacić spółka jak i takie, które sam powinien spółce zwrócić. Rozliczeń tych – wbrew twierdzeniom powoda – wspólnicy nie zaakceptowali. Potwierdziły to zeznania J. D. i M. K.. Pośrednio dowodzi tego również treść podejmowanych przez spółkę uchwał czy „Informacja zarządu”. Klóci się bowiem z logiką sytuacja, w której ci sami wspólnicy w uchwale żądają ustalenia rozmiaru finansowego szkód wyrządzonych spółce przez powoda, odmawiają mu absolutionum i zakazują pod rygorem nieważności jednoosobowo dokonywać mu rozliczeń ze spółką, a następnie akceptują dokonane przez niego jednoosobowo rozliczenie i potwierdzają dokonane potrącenie. Z dokumentów tych wynika niewątpliwie, że spółka (w tym sam M. K.) oczekiwała na obiektywne rozliczenie sporządzone przez podmiot zewnętrzny. Skoro zaś do rozliczenia pomiędzy A. O. (1) a spółką doszło jak sam powód zeznał w 2019 lub 2020 r. w ramach ugody, to niewątpliwie w dniu składania zeznań przez M. K. tych rozliczeń jeszcze nie dokonano.

Określenie, że powód „podrabia dokumenty w postaci faktur” i „ode mnie i od wielu osób wyłudził pieniądze” pozwany oparł w głównej mierze na zdarzeniu z 2010 r., kiedy to powód, jednoosobowo wystawiając fakturę w imieniu (...) sp. z o. o. zażądał bezpodstawnie od pozwanego ponad 25.000 zł. Okoliczności tej powód nie zaprzeczył. Podnosił jedynie, że kwota ta nie została zapłacona. Jeżeli zaś żądanie udokumentowane fakturą istotnie było niezasadne, można zrozumieć, że pozwany ocenił je jako próbę wyłudzenia. Powód nie wykazywał przy tym, by faktura ta została anulowana, toteż należy przyjąć, że nadal figuruje w dokumentacji księgowej jako należność pozwanego pomimo, że nie została wyegzekwowana. Zauważyć należy, że określenia użyte przez świadków w trakcie zeznań nie muszą zawierać i zwykle nie zawierają precyzyjnych, prawnych terminów. Przez „podrobienie dokumentu w postaci faktury” pozwany miał prawo rozumieć wystawienie faktury bez podstaw do obciążenia. Zeznania składane są zwykle językiem potocznym, w emocjach co może przekładać się na niezbyt ścisłą czy precyzyjną z punktu widzenia

prawniczego treść. Trudno oczekiwać od świadka, by określając czynność odnosił się do przesłanek popełnienia przestępstwa określonych w ustawie.

Choć w zeznaniach pozwanego użyte zostało sformułowanie „podrabia dokumenty w postaci faktur” powód w żądaniach i uzasadnieniu pozwu odniósł się do określenia „podrabia dokumenty” i zaprzeczył, by takie działania miały miejsce. Nie sposób jednak nie zauważyć, że we własnych zeznaniach potwierdził opisaną przez J. D. okoliczność, kiedy to istniejącą umowę z księgowym podpisaną przez dwóch członków zarządu spółki wymienił w aktach postępowania na egzemplarz tylko z własnym podpisem i zmienioną treścią, chociaż miał świadomość, że spółkę muszą reprezentować obaj członkowie zarządu równocześnie.

W stwierdzeniu „ode mnie i od wielu osób wyłudził pieniądze” wg świadka J. D. zawarte są także okoliczności dotyczące niejasności w rozliczeniach ze spółką, gdyż wg świadka działał na szkodę wspólników choć sam był wspólnikiem, a w rozumieniu świadka jeżeli ktoś wyłudza coś od spółki to wyłudza od wspólników.

Z powyższego wynika, że nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda na skutek złożenia zeznań przez pozwanego. Jak bowiem wynika z wyroku SA w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2019 r. w sprawie (...) z każdą niefortunną wypowiedzią procesową może się wiązać ryzyko odpowiedzialności z art. 24 kc. Niemniej jednak jeżeli określona wypowiedź procesowa strony lub wniosek procesowy ma charakter rzeczowy i nie można jej zarzucić niedorzeczności lub charakteru szykany, to nie narusza ona dóbr osobistych innych osób, nawet gdyby w ich subiektywnym przekonaniu miało to miejsce. Każda z wypowiedzi pozwanego w ramach składanych zeznań była w pewien sposób uzasadniona i wynikała z dokumentów, które wskazał w niniejszym postępowaniu. Należy przy tym zauważyć, że pomimo zastrzeżeń pozwanego do sposobu zarządzania finansami spółki przez powoda, które formułował od 2010 r., pozwany nie szkalował powoda i nie poprzestawał na bezpodstawnych zarzutach, lecz dążył do dokonania obiektywnych rozliczeń w spółce. Skoro zaś do dnia przesłuchania rozliczenia te nie nastąpiły, przedstawił swoje wątpliwości w składanych zeznaniach.

Stwierdzenie braku naruszenia dobra osobistego prowadzi do oddalenia powództwa bez potrzeby badania dalszych przesłanek.

Na marginesie można jednak dodać, że złożenie zeznań na wezwanie uprawnionego organu wyłącza w tych wypadkach bezprawność działania. Są to bowiem działania w ramach obowiązującego porządku prawnego i niewątpliwie w interesie publicznym. Złożenie zeznań jest powszechnym obowiązkiem wynikającym z przepisów prawa, zagrożonym sankcjami w razie nieuzasadnionej odmowy jego wykonania. Dopiero złożenie zeznań subiektywnie nieprawdziwych (fałszywych) wyłącza ochronę prawną, z jakiej korzysta świadek i czyni je działaniem bezprawnym w rozumieniu prawa cywilnego. Dlatego też jakiegokolwiek wypowiedzi świadka, stanowiące część zeznań, mogą stanowić czyn bezprawny tylko wtedy, gdy były to w tym zakresie zeznania fałszywe.

W niniejszej sprawie nie sposób stwierdzić, że pozwany składając 8 czerwca 2015 r. zeznania na Komisariacie Policji w U., kierował się złą wolą, jak i by miał świadomość, że sformułowane przez niego zarzuty wobec A. O. (1) są niezgodne z rzeczywistością. Na tle całokształtu okoliczności sprawy nie sposób uznać by wypowiedzi pozwanego w toku składanych zeznań nie były rzeczowe, czy miały na celu poniżenie A. O. (1).

Niezależnie od powyższego podnieść należy, że powód nie udowodnił, by zeznania pozwanego stanowiły rozpowszechnienie nieprawdziwych informacji, tj. by zostały ujawnione publicznie jak twierdził w pozwie. Nie udowodnił również, by był narażony na utratę zaufania wśród społeczności i partnerów zawodowych. W konsekwencji nie sposób uznać, by pozwany naruszył dobra osobiste powoda w sposób opisany w pozwie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 6 kc a contrario i art. 24 kc a contrario należało orzec jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 kpc mając na uwadze zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Na zasądzone koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika - 1620 zł (900 zł + 720) , opłata od sprzeciwu – 300 zł.

Wyrok wydano po zamknięciu rozprawy na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15 z.z.s.² ustawy z dnia 02.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...) 19 (...).

Na oryginale właściwy podpis.